

- 38 Declaratoria non esse opus, vbi facta. Iudicis non est opus, vt in bonorum ablatione. 39 Fisco obstat præscriptionem ann. viginti; vbi non apprehendit ius delatum. Præscriptionem viginti annorum obstat. Fisco agenti ad panam priuatis aquarum, que non apprehendit.

Initium à Domino.

C O N S I L I V M M C X X V .

Vbitatio nouè excitata à Fisco Regio aduersus Lumellenses dissoluti satis facile potest, præmittendo prius aliqua.

Præmitto itaque primùm, Flumina & triplices esse generis, Regalia, publica, & priuata. Regale Flumen illud est, quod est sui natura nautigabile, vel nauigabile factum, quod non est nauigabile, cap. 1. §. flumina quæ sint regalia; Et ibidem tradunt Isernia in ptn. Aluarot. n. 1. Præpos. col. 2. & Afflct. sic & Cassan. in commentarijs ad consuetad. Burgundia rubr. 13. titulo des Forest. §. 2. numero 5. Iason in l. quonimus num. 12. & ibidem Ripa numer. 14. Bosius in tracta. causarum criminalium in titulo de aquis, & fluminibus in princ. & Roland. in cons. 97. num. 5. lib. 3. Huiusmodi non esse flumen Aquonia, tñ de quo est controversia, certum est: cum plurimam manifestetur, non esse aliquo modo nauigabile. Non est facit nauigabile flumen Padi, quod ingreditur: Cum ipsum Padum tñ sui natura nauigabile etiam si non solum ipsa Aquonia, sed & aliud flumen ei simile deficeret. Flumen publicum tñ illud esse dicitur, quod per se est l. 1. §. fluminum. ff. de flum. & tradunt Alex. in cons. 194. col. 1. liber. 1. & alii relati à Rolando in d. cons. 97. num. 1. lib. 2. Hoc flumen Aquonia esse publicum dici potest ab ea parte, à qua incipit esse perenne. Flumen priuatum tñ dicitur illa aqua, quæ non est nisi, sed aliquando fluit, vt torres. 1. §. torres. ff. de flum.

6 Priuatum etiā tñ flumen dicitur aqua illa, quæ ortu habet in fundo priuati. aquam, & l. ex meo. ff. de seruit. rust. prædio. & l. Praes. C. de seruit. & aqua, qualia sunt stagna, & lacus. Ita declarauit in comment. de retin. poss. remedio 6. num. 64. post Capollam in tract. de seruit. rustico. prædio. ca. 4. Huius generis esse hoc flumen Aquonia tñ dici etiam potest; cum ortu habeat in fundo priuato agri Nouariensis, vt testatur Plotus in cons. 43. n. 1. & 2. cui tanquam Ciui Nouariensi & Conscio illius regionis adhibenda est fides.

Præmitto secundò, flumina hæc regalia, publica, & priuata vel in eo etiā differre, quod regalia tñ sunt Principis & domini illius regionis, & territorij, p. quod flumen ipsu regale fluit, sicut legitur in d. c. 1. §. flum. quæ sint regalia, & ibidē scribunt Isernia, Præpositus, Afflct. & reliqui. Et hinc fit, quod ex hoc flumine nemini permisum est ducere aqua, nisi Princeps ipse coedat l. quonimus ff. de flum. & ibid. Ripa n. 13. & n. 15 & Roland. in d. cons. 97. num. 5. lib. 2. qui alios refert. Quod quidem factum, & constitutum esse dicitur; quia nauigatio, quæ Reipub. maximè necessaria est impeditur. Ripam secutus sum in d. remedio 6. num. 54. Flumen vero publicat dicitur esse Ciuius, & prædia apud ea habentibus, communia l. fluminum ff. de dam. inf. & §. 1. in sit. de rerum diuis. & scribunt Iacobinus in inuestitura feudal. in verbo fluminibus n. 2. Iason, & Ripa in d. l. quonimus, ille nu. 71. iste num. 5. ff. de flum. & ego ipse in d. remedio 6. num. 55. Vnde sequitur, quod quilibet ex populo potest ex hoc flumine publico aquam ducere l. quonimus ff. de flum. & tradunt Ripa, & ego ipse ac alij supracitat. Et accedunt Corn.

in cons. 268. col. pen. lib. 4. & Roland. in d. cons. 97. 1. 7. li. 2. Quod quidem maximè procedit quâdo aqua ipsa in flum. reueretur, vt scribunt Bart. in d. l. quonimus n. 1. l. s. n. 13. Ripa nu. 17. & Roland. in d. cons. 97. n. 7. vers. aut non auertitur quos probavit in cons. 90. n. 10. num. 29. libro 10. Et hoc quidem in. t. flumine nullum habet Princeps dominium, quod ad proprietatem, & si de in eo cōmissis, sicuti de perpetratis in terra, habet iurisdictionem, vt in specie declarando Signorolū in cons. 79. & Præpos. in c. 1. §. si quis de manu de conrouer. inuest. tradit. Bossius in tract. Caſarū Criminālum, in tit. de aquis & fluminibus n. 34. & idem scribit Iacob. de Sancto Giorgio, in inuestitura feudal. in verbo fluminibus nu. 3. iuncto n. 10. qui eiusdem sententia refert Angelum in l. insula. ff. de iudiciis. Et prædictos retulit, ac secutus sum in cons. 909. nu. 46. lib. 10.

11 Priuata autem flumina tñ sunt eorum, in quorum prædictis ortum habent; qui vti pro sui libito aquis illi vti poslunt, vel alii vndis concedere l. 1. §. si fossa. ff. de flumin. & l. 1. §. Stagnum, & §. lacus. ff. vt in publico flum. nauiga. liceat, & tradunt Capolla in tract. de seruit. rust. prædio c. 4. de aquædælibus n. 28. Ripa in d. l. quonimus nu. 1. & ego ipse in Comment. de retin. poss. remedio 6. n. 64. & accedit Boer. in q. 352. n. 4. Idem est, quâdo aqua ingressa est fundū priuati, priuata eiusque propria, ita efficitur, vt nō modo ipse ea vti valeat pro lui fundi utilitate, sed etiam eam alio diuerte ad alterius cōmodum l. 1. §. illud habeo ff. de aqua quot, & astiu. & scribunt Baldus in l. aquam num. 1. C. de seruit. & aqua Boer. in d. q. 352. nu. 4. & alia ad rem scripsi in d. remedio 6. num. 89. & in consil. 909. numer. 38. lib. 10.

12 His sic præmissis, dicimus nunc Lumellenses quod ad aquas deriuatas à d. flum. Aquonia ad eorū prædia & Molédina non suffit comprehensos in eo edicto & proclamate ius, & mandato Excellentiss. Senatus promulgato anno 1542. Quod quilibet duorum mensium termino exhibet iura & priuilegia ducendi aquas, & admisso, quod fuerint comprehensi, non tam illius edicti rationem habendam esse nunc contra harum aquarum possessores. Hæc vera sententia ita multis vta demonstratur.

13 Primò, Lumellenses suo iure tanquam domini possidet has aquas, vt supra in secundo præmisso probavi. At qui is, qui tñ suo iure possidet cuique lex nō resistit cogi nō potest ostendere sue possessionis tñ titulū. Ergo Lumellenses, qui possident has aquas suo iure. Et quibus nulla lex resistit cogi nō poterat, nec nunc possumt sue possessionis titulū ostendere. Illa minor propositio probatur tex. leg. cogi C. de petitio. hæred. quo in loco Bart. & reliqui. Et resp. Corn. cōs. 313. n. 4. li. quod aetate aliquem ad ostendendū titulū sue possessionis est odiosū, & iuri cōi contrarium, eiusque correctorium. 14 Id quod locū habet ēt in fisco perente; cū in eo nihil sit speciale nisi iure cautum reperitur, l. item venit §. priuatorum ff. de petitio. hæred. vbi glo. & in claris terminis nostris si resp. Grāma. in cons. 9. n. 1. in Ciui libus, de quo statim dicemus. Nec hic repugnat quod resp. Roland. in cons. 89. n. 29. lib. 2. allegatus a præstatis. D. Aduocati Fisci Regij in suis allegationibus pa. 1. quia loquitur Roland. quando ipsi possessor ius refert, sicuti in eo in feudu possidet, quod possidere nō potest sine cōfessione Principis, quemadmodū affirmat Dec. in cōs. 61. n. 1. & 2. a Roland. allegatus. Hic enim vasallus, & tñ feudatarius, si requiratur a dño exhibere sua possessionis titulū, illū pducere debet, alioqui suo iure, & possessione priuari potest. Est simile, quod dicimus, possidente beneficium Ecclesiasticū, & fine titulo habito a summo Pōtifice, vel Prælatu illius Ecclesia, possidere non potest, cogi exhibere sua poss. 16. possessoris titulū, alioq. priuatur ipso beneficio. Ita tradunt

dunt Soc. Sen. in tract. fallētarū reg. 430. fallen. 1. Rota in decil. 1. in tit. de restit. spolia. in nouis. Antonius Capiclus in decil. 6. & Crau. in cōs. 258. n. 9. li. 2. Ita quoq; possidēs vñigal, quod permisum non est, nisi Princepe concedente, ostendere debet sua possesso- 17 nis tñ titulū, vt respondit Curtius. iunior in consilio 90. n. 2. Diuersum est in casu nostro, in quo possesso- nis Lumellensis ius non resistit sed assistit, sicuti supra demonstrauimus.

Secundò accedit, quod in specie, & claris his termi- nis respondit Gramm. in d. cons. 6. Cum dixit, quod is qui in aquis publicis, quæ Principis sunt, habet & possidet Molendinum à Fisco Regio requiratur ostendere sua possessionis titulū ostendere debet. Ergo a contrario, si aqua publica non sunt Principis, sicuti nō esse has Aquonia probauimus supra, non tenetur. Et huic facit quod ad rem scribit Lucas de Penna in l. 2. col. 2. vers. 1. Secundo quæritur ibi. Secundo casu libro 11. Cum dixit, quod si non constat Caſtrum, seu Baroniam esse feudalem, procurator Fisci non potest cogere possessorem ostendere sua possessionis titulū.

Tertiò comprobantur prædicta traditione illa egre- gia Bart. in l. 1. C. de conduct. & procurat. præd. Fisci. lib. 11. cum dixit Principem non possit conuenire, & citari facere Baronem suum, vt ostendat si iura, quæ habet in Caſtris, quæ tenet in feudis, alioqui quod eum priuabit talibus Caſtris, quia talis citatio est nulla ipso iure, cum nemo (inquit Bart.) cogi possit ostendere titulū tñ sue possessionis. Et Bart. fecuti sunt Andreas de Barulo, Ioannes de Platea, Iason, & Igneus, quos refert & sequitur in terminis nostris Roland. in cons. 89. nu. 8. lib. 2. qui num. 27. intelligit & declarat Bartol. & sequaces loqui; quando ille, qui conuenit prætendit, vt in casu nostro, habere proprietatem, sicut que dominium, & possessionem. Secus si prætendit titulum in re aliena, vt in iurisdictione, vel feudo, quæ sine titulo, & concessione Principis possidere nō pot.

Quartò admisso citra veri præiudicium, quod Lumellenses possidere nō potuerint sine titulo has aquas, attamen propter temporis antiquitatem non tenetur

20 habere titulū tñ sue possessionis. Ita declaratō prædictam constitutionem l. cogi C. de petitio. hæred. scribit in specie M. Antonius Peregrinus. in tract. de iure Fisci lib. 7. tit. 2. num. 17. motus auctoritate Bart. Ioannis de Platea, & Luca de Penna in l. 2. C. de fundis Li- motrop. lib. 11. quod & si quis possidet Caſtrum in re- gni limitibus contra dispositionem d. l. 2. cogit exhibere sua possessionis titulū, attamen tunc non tenetur, quando antiqua & verus sua est possesso. Et ac- cedit Brunitis in cons. 87. nu. 8. Et in specie magis tra- dit Angelus in leg. hoc iure §. ductus aqua ff. de aqua pluvia atcen. quod si nobilis vñus est imperio aliquo 21 in loco curſu tñ temporis cuius iniij nulla memoria, habet fundatam intentionem, dato quod titulum, priuilegiumque non ostendat. Angelum secuti sunt Dec. in cons. 85. col. 2. Curt. iunior in cons. 158. num. 11. & Rolandus in cons. 89. num. 10. lib. 2. qui num. 29. post Ruinum in cons. 103. nu. 4. lib. 5. dixit, præscri- 22 ptionem tñ hanc procedere, & locum habere, & illis in casibus, in quibus ius commune resistit ex capit. 1. de præscript. in 6. Et ad rem magis respondit Corneus in cons. 313. nu. 10. vers. 1. tamen hoc non obstante libro 4. editum & proclama factum mandato Summi Pōtificis, quod possident bona in territorio Senegaliz teneant exhibere intra certum terminum titulum possessionis, alioqui sint suo iure priuati, non comprehendere eos, qui possident a tempore cuius iniij non est memoria, quia (subiecti idem Corn. ibidem n. 12.) possessionem tñ temporis dicitur aquitus titulus, & dominium. Et inquit Corn. quod si ipse Pontifex max. scivis et antiquissimam eorum possessionem, nō

23 tñ teneatur probare negatiuam. Nam respondebat immo Fiscum tñ probare debuisse negatiuam. Cum in ea se fundet sicuti scribunt quamplurimi lunga serie relati ab Herculan. in tract. quis teneatur probare negatiuam num. 2. Et dicitur probabilis per inspectionem auctorum iudicialium, nempe ostendendo in actis illustris Magistratus Ordinarij in quibus reperiuntur exhibitiones titu- lorum, & priuilegiorum aliorum qui erant in posse- sione ducenti aquas ex fluminibus, & tamen non reperiri descriptos illos Lumellenses. Ita sanè negatiuam probari possit affirmant per multi, quos refert Herculanus in dicto Tract. quis teneatur probare negatiuam num. 176.

Septimo admisso etiā (citra tam adhuc veri præiudicium) quod re ipsa, & cum effectu Lumellenses fuerint inobedientes, atq; ita incident in pœnā in illo edi- cto, & proclamatē comminatam, attamen necessaria 24 fuit sententia declaratoria tñ, qua declararetur eos non exhibuisse aliqua iura & priuilegia, & ob id fuisse inobedientes, quemadmodum scribunt Salicetus, & alij in l. pen. C. comminationes Epistolas &c. Idem dicimus in alijs pñnis ipso iure, & facto contra aliquem crimi-

erit in dictis, quod scilicet opus est iudicis sententia declaratoria, delictum ab illo perpetratum fuisse, & consequenter incidisse in penam pro eo crimine à lege indicatum sicuti abunde scripti in cōf. 99. nū. 163. li. 1. & ad rem propè tradit Siluanus in tra. de recognitione feudi. q. 2. i. qd̄ eti dicimus vasallū, ob nō factā recognitionē feudi, sic requirente dñō, ipso iure feudo priuatū esse: attamen requiritur sententia declaratoria, qua pronuntietur cum nō recognoscit, & propterea à feudo cecidisse. Idem dicimus, quod & si emphyteus ipsō iure incidit in commissum ob non solutum canonem, vel similem aliam causam: attamen si est dubium an inciderit, vel non requiritur sententia iudicis declaratoria: Ita post alios tradit Corbulus in tract. de causis quibus emphyteota iure suo priuatū in tiru. de causa priuationis ob non solutum canonem. q. 12. nū. 3. Nec repugnat, quod obiicit D. Aduocatus Fisci Regij, sententiam declaratoriam tunc requiri quando contra certam personam citatio dirigitur, aut in execu-

tione legis inquisitio formatur; tunc enim cum certus ille sit, qui in penam legalem incidit, declaratoria contra illam certam personam requiritur. Ita (inquit D. Aduocatus) probat tex. cap. cum secundum de heret. in 6. & ita loquuntur. Antonius Gabriel in lib. 7. Conclusionum tit. de criminalibus conclusione 10. Tiraq. in l. si vñquam, in verbo reuertatur, nū. 400. C. de reuoc. donatio. ego ipse in conf. 99. num. 160. lib. 1. Plotus in conf. 30. num. 6. & 7. Peregrin. in tracta. de iure fisci lib. 4. tit. quinto, num. 8. 9. & 10. Fabius Turretus in conf. 8. num. 1. lib. 1. & in his terminis Syluanus in tract. de feudi recognitione q. 2. i. sed quando (subiungit D. Aduocatus Fisci) certus non est ille, qui iura aquarum fiscalium usurpat, quam ob caufam lex conce- dit eos per edictum & vocari, tunc sufficiat declaratoria inesse in ipso edicto; Cum non constet tunc de persona certa, contra quam declaratoria ferri possit. Respon- detur postremam hanc assertionem nec iure, nec aliqua doctorū auctoritate, quod sciām, probari. Est qui-

dem verum, citari posse per edictum & hominum mulitudinem, quos singulis nominatim vocare est admodum difficile, tum maximē, cum aliquorū ignorantur nomina; sicuti tradunt Bar. in Trac. ad reprimendum, in verbo, per edictum, nū. 2. & in fine Bal. in l. certum nū. 15. C. vnde legitimi; & Maranta in tract. de ordine iudiciorum in septima parte, in primo memb. nū. 110. Non tamen inde sequitur, quod non sit necessaria declaratoria certa sic citatos, & ob id, quod sufficiat declaratoriā ipsam inesse in ipso edicto; cum non constet de persona certa, contra quam declaratoria ferri possit. Nam verius est requiri etiam hoc casu declaratoria, que post accusatam citatorum contumaciam, uidex declarat, nō comparentes nullum ius habere in iure illa, vt puta in aquis ex illo flumine ductis, & deriuatis: cuius causa fuerunt in ius votati, & ob id aquas illas ad fiscū pertinere. Qua declaratoria prolatā fiscus apprehendere potest possessionem, seu quasi illarum aquarum. Et praxim sic obseruare existimo. Non etiā repugnat, quod secundo loco obiicit idem D. Aduocatus fisci, nemp̄. Doctores omnes conuenire, execu-

tionem & securam, nulla prolatā sententia declaratoria, non esse iuri contrariam: cum declaratoria quodcumque fieri ferri possit, sicuti tradunt Baldus in cap. 1. nū. 2. & 3. de feudo sine culpa non amittent. Ianson in conf. 21. num. 2. lib. 3. Rui. in conf. 181. col. 3. veri. præterea etiam lib. 1. & in conf. 2. col. vlt. versic. præterea in casibus lib. 5. Anto. Gabr. in lib. 7. concl. de criminalib. concl. 10. nū. 7. & ego ipse in conf. 502. num. 21. lib. 6. Quare (subiungit idem D. Aduocatus.) Cum nunc Reg. Fiscus in ista executionem, & decreti Sen. Excell & proclamationum exinde publicatorum, negari non potest, quin hæc sit declaratoria

asserens, loiuisse, & in commissum non incidisse.

sufficiens ad condemnandum Lumellenses, & alios videntes his aquas Aquonię. Respondeatur, quod licet declaratoria fieri possit etiam post executionē quād quis ipso iure ob aliquod crimen damnatus est, at-

tamen executio sit intra tempus, quo saluum est in Fisco; fecus vero, si cursu ipsius temporis extinctum

est, sicuti dicitur sublata facultas p̄ faciendi & profendi sententiam declaratoriam cursu viginti annorum, in casib. in quibus pena est ipso iure à lege imposita, sicuti in terminis tradit Peregrin. in tract. de iure Fisci lib. 6. tit. 8. num. 36. post Felynum in cap. cum à nobis, col. pen. prop̄ fin. de præscrip. qui te præhedit Ancharen. in ca. 2. de hære. in 6. qui dixit, requiri cursum quadraginta annorum, ex d. c. 2. quod inquit Felinus, & sequitur Peregrinus, locum habet in solo criminis hærcis. Et admisso quoque citra veri prædictum, quid esset etiam nostro in casu necessaria præscriptio quadraginta annorum, iam illa esset decursa ab eo anno 1542. citrā.

Non etiam repugnat tertia consideratio eiusdem D. Aduocati Fisci Regij, quid edicto & proclamato præstitutum fuit certum tempus ad deducendum & producendum iura sua, quo tempore elapsi, ulterius mandatur eos non esse audiendos, non requiritur alia declaratoria, t̄ cum iam acquisitum sit ius Fisco, & possessio illius iam possidentis est extincta, sicuti præcisus in terminis (inquit D. Aduocatus) nostris firmant Io. Antonius Lanarius in conf. 45. Franciscus Veggus in conf. 68. num. 205. & nū. 216. & Antonius Maluasia in conf. 101. nū. 19. & 20.

Respondeatur, Lanarium loqui in feudo, cuius possessio retineri non potest sine titulo sicuti ipse Lanarius ibidem num. 2. post Baldum in cap. quæ in Ecclesiast. num. 3. i. de constit. declarat. & præterea loquitur & mouetur Lanarius, quia in suo illo casu factum erat certum ex quo de contumacia vasallū votati constabat ex actis. Qui casus est longe diuersus à nostro. Immo retorquet potest hæc auctoritas contra ipsum Fiscum eam allegantem. Veggus vero in dicto conf. 68. num. 205. & 206. solum scribit, cum dici constitutum in mora absque alia interpellatione, si in dispositiōne, & actu appositus est dies, quæ dicitur interpellare pro homine, & dicitur incidisse in penam, absq; alia monitione, id quod nec nos in casu nostro negamus, cum pena dicatur ipso iure cōmissa, sed dicimus, requiri declaratoria facti, seu non facti, quod is, qui debuit aliquid facere, vt est in casu nostro, non exhibere titulum & iura, non exhibuerit: Vt qui non debuit aliquid facere, ob legi prob. bitio nem fecit. Maluasia vero loquitur de emphyteota, qui ob non solutum Canonem dicitur ipso iure cecidisse à commode emphyteus absque alia sententia declaratoria t̄ iudicis, secundum multorum opinionem, quæ tamen tuta non est: cum alii permulti ab ea dissentiant, sicuti refert Corbulus in tracta. de causis. quibus emphyteuta iure suo priuatū in tū de sausa priuationis ob non solutum canonem q. 12. num. 2. Et admissa opinione illa relata, & probata à Maluasia non solum nocet Lumellenibus, sed immo ei multū opitulatur, cū & in eo casu requiratur declaratoria domini directi, quem lex voluit eo in casu esse loco iudicis, ob id quod agitur de modico prædictio emphyteuta, t̄ qui potest, secundum eundem Maluasiā ibidem num. 20. vers. nō obstat, quod emphyteuta, adire iudicem, & se ab expulsione tueri id quod non continget nostro in casu. Præterea dixi, supra in initio huius argumenti: Corbulum in dicta q. 12. num. 3. refert tertiam opinionē, quam dicit magis placere, quod quando est aliqua dubitatio, an inciderit, vel non in commissum requirunt sententia declaratoria iudicis. Et ibidem nū. 4. idem esse affirmat, quando emphyteuta reficit verbis vel factis.

asserens,

- tit dilata post mortem.
Primogenitū in testamento esse testamentum.
Majoratum obtinere vim ultime voluntatis, cum facta inter filios divisione primogenitos assignantur certa bona sive primogenitura.
12 Primogenitū habere vim contractus, quæ à patre per viam, verbi gratia, donationis instituitur in persona filii, vel transuerfalis, vel cum in contractu, ea legge, vt sit irreocabilis, nū. 13.
14 Primogenitū in institutoris mortui cognosci ex clausularum appositione, fieri, irreocabilem, eo non pœnitente.
16 Fideicomissa, & substitutiones fieri posse in contractibus.
17 Donationem factam inter viros presumi, in qua reservatur facultas alienandi.
18 Legato rūfructu, cum prohibitione rūfructuario ne fundum alieni, censi legatum proprietatem.
19 Alienandi facultatem non alterare contractus, sed resolvere secuta alienatione.
20 Legitimam deduci ex bonis titulo lucrativo alienatis.
21 Titulos lucrativos esse, cum ex parte acquirentis nō datur.
22 Ludo quæsita dici ex titulo lucrativo.
23 Dotem excedentem legitimam habere titulum lucratium.
Titulum lucratuum habet maritus ex statuto de lucro dotis. contra. 30.
Lucrum dotis esse titulo lucrativo.
24 Legitimam non deduci ex alienatis titulo oneroso.
25 Titulum onerosum dici, cum quis tantum dat, quantum accipit.
26 Empionis titulum esse onerosum item permutationis.
27 Donationem reciprocā habet titulum onerosum.
28 Donationem remunerantem habere titulum onerosum. Titulum onerosum habere donationem reciprocā, & remuneratū.
29 Titulum onerosum habere dotem traditam viro.
Dotem traditam viro, dici ex titulo oneroso.
31 Legitimam non posse deduci ex bonis super quibus adest pactum reciprocum de succedendo.
32 Donationem reciprocā qua quis donat filiis meis, & ego eius constituendo primogenitū esse contratum onerosum. 33.
34 Donationem factam à patre sine causa, censi in iniuria filii.
35 Legitimam non posse deduci ex bonis à patre donatis cum causa.
36 Donationem factam à patre ex causa lucratua renocari à filio ad legitimā quantitatē.
37 Statutum impediens dominum rūti sua, esse odiosum.
38 Iniuriarum actionem dari aduersus impedientem re rūti sua.
39 Legitimam deduci ex alienatis titulo lucrativo, licet ad sint alia bona.
40 Restitutum ex gratia non succedere in præiudicium eorum quibus iam ius quod situm est. 41.
42 Filium heretici priuari success. bonorum paternorum. Hæretici filium priuari successione bonorum paternorum.
43 Pontificem non posse legitimare, vt succedatur in bonis suis in territorio Principis secularis.
Legitimum a Pontifice non posse succedere in bonis suis in territorio Principis secularis.
44 Liberationem generalem extendi ad incognita.
45 Transactionem posse etiam trahi ad incognita.
46 Liberationem tunc maxime trahi ad incognita, cum sit causa litium finiendarum, vel persona coniuncta. 47.
48 Fructus percepti ex legato, debentur per heredē legatario cuius fauore diem solutioni adiecit, tunc maxime cum restitutio fieri debet sanguine uncto.